

Lønningsniveauet her i Landet er blevet Udtryk for Forbrugsniveauet, og Forbruget har igen Indflydelse paa den danske Valuta; og derigennem kan vi komme til det Punkt i vort Lønningssystem, at jo højere vi sætter Lønningerne, des lavere Værdi faar Kronen, og det er en overordentlig farlig Ting, som jeg vil bede ogsaa Tjenestemændene have deres Opmærksomhed henvendt paa, for hvis vi virkelig for Alvor kommer til et kritisk Punkt paa dette Omraade, bliver det i højere Grad end nogen anden dem, hvem det kommer til at gaa ud over.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Bjerring har Ordet for en kort Bemærkning.

Bjerring: Det ærede Medlems Udtalelse forleden kan ikke forstaaes anderledes, end at han stiller Statens samlede Udgiftsbudget i Relation til 250 Mill. Kr. i Udgift til Lønninger. Det ærede Medlem sagde, at naar Statens Budget skulde, som det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen havde sagt, balancere med 250 Mill. Kr., saa var der en lang Vej igen, naar alene Statens Udgifter til Lønninger nu er 250 Mill. Kr. Det ærede Medlem sagde, at Lønningerne var fastsat efter Forbruget. Men jeg kan slet ikke anerkende denne Betragtning. Hele Lønningssystemet med alle dets mange Lønningsklasser er gaaet ud paa at lønne de paagældende Tjenestemænd efter deres Kvalifikationer og det Ansvar, man kræver af dem; og saa har man dertil knyttet den bevægelige Løn i Form af Dyrtidstillæg, og dette Dyrtidstillæg gives, for at Lønningen skal kunne staa i et rimeligt Forhold til Prisen paa de allervigtigste Livsfornødheder. Men der er een Ting, jeg vil bede det ærede Medlem besvare mig, det er dette, hvorpaa han støtter sin Paastand om, at alle de, der levede af deres Løn, ikke var sparsommelige i samme Udstrækning som andre Samfundsklasser. Nu har jeg paavist paa forskellig Maade, hvorledes Tjenestemændene gennemgaaende er lige saa sparsommelige som andre i dette Land.

Henningsen: Da vi i Fjor drøftede Forslaget om Statslaan til Boligbyggeriet, henlede jeg Opmærksomheden paa det uheldige Forhold, at det kun var Østifternes Kreditforening, der havde Ret til at udlaaene mod 1ste Prioritet i Beboelsejendomme, med Undtagelse af København og Fyn, hvor ogsaa Fyns Kreditforening har Lov til at virke. Jeg

fremdrog dette, at selv om der ikke klages over Østifternes Kreditforening, kan det dog maaske være uheldigt, naar Talen er om at yde saadanne Førsteprioritetslaan, at der ingen som helst Konkurrence er. Jeg stillede ved samme Lejlighed det Spørgsmaal til den højtærede Indenrigsminister, om han ikke kunde tænke sig at fremsætte et Forslag om Oprettelse af en ny Kreditforening i Overensstemmelse med et Andragende, der var indkommet derom. Det er et gammelt Krav. Allerede i 1915 var der en Komité, der indsendte et Andragende til Indenrigsministeren om at faa oprettet en saadan Kreditforening med det Formaal at yde Laan i Beboelsejendomme i Østifterne udenfor København; og i 1918 gik en anden Komité ind til Indenrigsministeren med et nyt og lignende Andragende. Siden den Tid har de to Komiteer sluttet sig sammen, og i Fjor indgik de paa ny med et Andragende til Indenrigsministeren om Oprettelse af en saadan Kreditforening. Dette Andragende var anbefalet af Bestyrelsen for de Danske Købstadforeninger, af Bestyrelsen for Landkommuner med bymæssig Bebyggelse, af Fællesrepræsentationen for Industri og Haandværk og en hel Masse andre interesserede Institutioner. Den højtærede Minister svarede i Fjor meget velvilligt paa Spørgsmaalet og lovede at søge Sagen løst saa vidt muligt; og jeg ved, at Ministeren efter den Tid har sendt Sagen til Erklæring ved det staaende Kreditforeningsudvalg, og efter hvad der er blevet mig sagt, har tre Medlemmer af det staaende Kreditforeningsudvalg anbefalet, at der oprettedes en saadan Kreditforening. Da samme Sag forrige Gang var til Erklæring i Udvalget, var der kun eet Medlem, der kunde anbefale Sagen. Naar Kravet nu har vokset sig saa stærkt, at ikke blot de interesserede Institutioner kan anbefale det, men ogsaa tre Medlemmer af det staaende Kreditforeningsudvalg mener det rigtigt, at der oprettes en saadan Kreditforening, er det for mig et Bevis paa, at Kravet er velbegrundet, og at Tiden maa være inde til, at der kommer en Lov, der giver Tilladelse til Oprettelsen af denne Kreditforening. Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede Indenrigsminister, om han ikke mener, Tiden nu er inde til at fremsætte Forslag derom. Jeg kan forsikre den højtærede Minister for, at i alle bygningsinteresserede Kredse vil et saadant Forslag blive hilst med Glæde.

Der er et andet Andragende, som jeg gerne vil henlede Opmærksomheden paa, det er et Andragende, der er rettet til den